

Marko Đukić

Hm...

Stojim na polju. Sam, bez kišobrana. Duva južni vetar. Sve pusto, iako je bujno svuda unaokolo. Nepomično ne pojmim okoliš i svet. Prožima me povraćajuće osećanje, odjednom, bez upozorenja i uzvičnika na tabli pokraj puta. Da, ima puta sa strane. Sleteo sam s njega. Put ide u krug. Šibaju volšebno-sablasne sene duž njega okružujući me. Ne shvatam njihovu svrhu i nameru, ali su tu. Zahuktavaju svoj voz mraka dok kruže proždirući me svojim očnim dupljama. U njima je samo jeza, nema očiju. Samo nešto što nalikuje bodežima. Šta žele od mene? Zašto obigravaju kao predator oko plena? Podižu jači vetar svojim kovitlanjem. A ja nepomičan, kao bukagijama vezan za zemlju koja me guta kao sumnja. U brzini ringišpila iz kuće strave i užasa povremeno razaznam neki lik. U stvari, jedan lik. Tako hendikepiran napinjem sive ćelije, napinjem oči. Želeo bih da ih protrljam, ali nema micanja. Hipnotišuća osećanja bolno mi ubrizgavaju injekcije invalidnosti u telo, u svaki kutak moga postojanja. Znojim se, ali sa mene se ne sliva znoj, već sluz. Bljutava sluz. Dok se cedi sa mene, u njenim oblicima čitam „beda“ na svojoj koži. Vrištim, derem se, ridam iznutra, ali to iznutra samo ja čujem. Samo ja, i te sene. Gledaju u mene, keze mi se pokvarenim zubima, i samo što ne počnu da se hvataju za stomak od smeha. Ali i dalje kruže. Kruže, kao da kopaju kanal u tom putu s koga sam sleteo. Oblačno je okolo. Kijamet neki će udariti, sigurno je. No, to mi ne predstavlja problem u odnosu na to koliko moji žmarci zaziru od sena. Vrtlog iskeženih zuba viri kroz vodene boje od kružnog zida koji me okružuje. Najednom, koliko god sam u nekom mazohističkom raspoloženju navikao na te kezove i podsmehe, slivanje bedljive sluzi sa mene i svega nakaradnog što kopa taj put, sledih se sam u sebi, do kosti. Mali bodeži, jedan po jedan, počеше da izviruju iz tamne gomile razmazanih boja. Lagano su se izvirivali, kao krtice, malo po malo, pa onda nestaju. Ali njihov broj se povećavao, to je bilo sigurno. Sve i

svet se okrenulo u meni i oko mene. Najednom, bodeži poleteše prema meni sa svih strana. Vrištao bih instiktivno, mučki, molbom za životom, kakvim-takvim. No, badava, ništa od toga nije vredelo. I sve sam čuo samo ja. Niko drugi. Niti je ikog drugog i bilo. Samo ja, sluzava glista u viru od mraka. Najednom – Matriks! Sve se usporava do nestvarnog, do granice koja se i ne sanja. Samo sam ja i dalje na vrhu te pasivističke lestvice – ne mrdam. Ne mogu, sve i da hoću. Sve tako sporo i morno da zagledam bodeže koji streme namernički meni, u mene. Zagledam lepe, rđom nagrižene bodeže. Na njima su slova. Ne slova, reči. Mrkle reči, toliko puta slušane od drugih ljudi i u drugim pričama, da mi nije jasno kako su i na koji način sada upućene meni. Niti zašto. Reči lete. Laganim i mrkim letom gledam kako prilaze sa svih strana, a ja nepomičan. Rušenje katedrale moje psihe, odzidavanje svih betonskih nada i pravila na koje sam navikao. Lagano mi prodiru u meso. Osećam ih na kostima, škripe. Boli me. Jako. Zamračuje se sve. Padam. Senke se i dalje keze.

Marko Đukić